

תקות מנהם

גליון מס'
*293

יו"ל עש"ק פר' בלק
ט"ז תמוז ה'תשע"ב
ה' תהי שנת עליון בכל –
שנת תבוא עלינו ברכה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר! תקות מנחם! (ח!ג' שיו! בעז!ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב!קו! - שיחות והוראות כ!ק אד!ש מה!מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ן, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר "הפלאה" - ג'

מחזור ל"א (ר"ת) – לכתחילה אריבער י"י שנה כ"ט (ר"ת) – "כל טוב וי"י"

המשך סיום הלכות ערכין וחרמין וכל ספר "הפלאה" (ח"ב)

ביום ועש"ק פרשת חוקת ט' תמוז ה' תהי שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה!

ערכין וחרמין – כחות מנ' שערי בינה

ואולי לכן המילה חרמין מתחילה בח' ; שמורה שזו המשכה ממקום גבוה
שלמעלה מטבע העולם שנברא בז' ימי בראשית ומז' הספירות. וההקדש
מעלה את העולם לדרגה שלמעלה מהעולם והפרק האחרון המסיים את
הלכות ערכין וחרמין הוא פרק ח', שבהלכות אלו 8 פרקים, וגם הספר
המדבר על כל עניני בית המקדש ספר עבודה הוא ספר ה-8 ברמב"ם,
בהלכה הראשונה – הלכות בית הבחירה – ח' פרקים.

וגם ההלכה האחרונה של ספר "עבודה" – ספר השמיני, הלכות מעילה –
ח' פרקים, ומסתיימת בהלכה ח'.

וגם שם הפרשה חוקת – משורש חק – מתחיל באות ח' (ועל המשמעות
של הגימטריא – של ח"ק – 108 עיין במה שנכתוב בעז"ה בסיום הבא על
הלכות כלאים).

החרמת ערי עמלק לה'

ב. נוסף למשי"כ הנ"ל - בזמן קריאת התורה ראיתי ענין נפלא הקשור
לסיום ספר הפלאה שמסיימים ביום ועש"ק פרשת חוקת, ובחמישי
מדובר מפורש על ענין הנדר ומפורש על ענין החרם להקדש ולגבוה, שזהו
תוכן הלכות חרמין ;

בענין המלחמה בכנען ובעמלק נאמר²: "וידר ישראל נדר לה' ויאמר, אם
נתן תיתן את העם הזה בידי והחרמתי את עריהם", ואמר רש"י ע"ז:
"והחרמתי. אקדיש שללם לגבוה", שזהו מפורש ממש תוכן הלכות
חרמין, שמדובר על הקדש ממונו ונכסיו לגבוה (לא הקדש בהמות
לקרבן).

ואח"כ בפסוק הבא נאמר³: "וישמע ה' בקול ישראל, ויתן את הכנעני
ויחרם אתהם ואת עריהם, ויקרא שם המקום חרמה", [ואמנם ויחרם
אתהם לא קשור לענינו כן, לא מדובר על חרם והקדש לגבוה, כמו
שרש"י אומר ע"ז: "ויחרם אתהם. בהריגה" כי משמעות המילה חרם
הוא ביטול ואיבוד מציאות הדבר, ובאנשים הכוונה להריגה, אבל
בנכסים הכוונה שמוציאים אותם מרשות החולין לרשות ההקדש וגבוה]
אבל על "ואת עריהם" אומר רש"י "חרמי גבוה" היינו ממש ענין החרמין
שמדובר בהלכות אלו [וגם על שם זה שם המקום חרמה].

א. בנוסף למ"ש בגליון הקודם (מס' 292), הקשר של הלכות ערכין
וחרמין לספר הפלאה שהם ענינים וכוחות שלמעלה מטעם ודעת שמקבל
האדם כדי לעמוד בשבועותיו בכל מצב, וגם חוקת הם חוקים שלמעלה
מטעם ודעת, כי הם באים מבחי" אותיות החקיקה העצמית שבנפש,
וקשור גם עם חג הגאולה י"ב-י"ג תמוז, זמן המסירות נפש שלמעלה
מטעם ודעת.

והנדרים – כולל נדרי הקדש וחרמין, באים מדרגות שהם מבחינת
"פלא", ספירת הכתר, "איש כי יפליא לנדור נדר"¹, וכמשי"כ גם בפרשת
ערכין. וגם "חרמין" משמעותם ביטול המוחלט של הדבר, שמקדישים
אותו להוי", שמתבטל מציאות החולין לגמרי.

וזוהו אולי הרמז ששם ההלכות מסתיים באות נו"ן - ערכין וחרמין,
כמ"ש באור התורה על נדר שזוהי דרגת נ"ד; שני שערי בינה נעשים
דירה שלו, שהם כוחות שלמעלה מהחכמה, מספירת הכתר, ביטול
שלמעלה מטעם ודעת. ואולי לכן מסיים הרמב"ם את שם ההלכות באות
נו"ן; שבא מבחינת ה"פלא" וני' שערי בינה. כי כל ההקדשות הם נדרים,
ונון סופית שיוודת ונמשכת מטה מטה, למטה מן השורה, שהופך את
החולין הגמור לקודש ולקדשי קדשים.

* גליון מס' 293 – גימטריא בארץ, ורוב הגליון מדבר על ההלכות הראשונות של ספר
זרעים שברובו ככולו מדובר על "מצוות התלויות בארץ", וכדברי המשנה קידושין
(ל. ב.) "כל המצוות התלויות בארץ אינן נוהגות אלא בארץ (ישראל)". ורוב ההלכות
בספר זרעים קשורות בגידולי הארץ [מלבד שבהלכות כלאים (בעקבות איסור לא
תחרוש בשור וחרמור יחדיו ואיסור זריעת כלאים) מדובר גם על הלכות כלאי בהמה
וכלאי בגדים - שעטנז. ובהלכות מתנות עניים (בעקבות הלכות מעשר עני ושאר
מתנות עניים בשדה, לקט שכחה ופאה) מדובר גם על מצות צדקה ממונו שלא
מהזרעים].

* ובחסידות מבואר ע"פ קבלה ש"טוב" בשורוק (מלאפום) נעלה מ"טוב" (בחולם);
ש"טוב" (בחולם) הוא דרגת יסוד ז"א, ו"טוב" (בשורוק) – דרגת חסד דעתיק יומין
פנימיות הכתר, חסד עלאה; וכמ"ש הי"צמח צדק" ב"אור התורה" (דברים דף מ"ט
[רמז: "מה טובך", או "ביטובו מחדש"] על הפסוקים: "מה רב טובך" (תהלים לא, כ),
וכן "טוב טעם ודעת למדני" (תהלים קי"ט סו) וכן על מה שאומרים בברכת "יוצר
אורי" ו"ביטובו מחדש": ש"טוב (בחולם) הוא הטוב הנגלה דטוב (גוט), וטוב (בשורוק,
או מלואפם) – התוכיות הנבחרת מהטוב (בל"א-דאס בעסט), תכלית הטוב-חסד
עילאה. כן תהי לנו!

¹ בחוקתי כז, ב.

² חוקת כא, ב.
³ פסוק ג

ניתן ללמוד את הדברים גם באינטרנט באתרנו המיוחד והחדש: www.tikvasmenachem.com
email: info@tikvasmenachem.com * 773-6609-718, 467-1055-718 להזמנות והערות: 773-6609-718, 467-1055-718

חדש!

חדש!

על הלי' ערכין וחרמין וכל ספר הפלאה (ח"ב)

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. ערכין וחרמין - בנ' סופית - המשכה מני' שערי בינה, למטה מטה.
- ב. הפלאה-פלא, למעלה מן השכל וטו"ד - חוקת למעלה מן השכל וטעם ודעת.
- ג. בפרשת חוקת, וידר ישראל נדר, והחרמתי את עריהם - החרמת ערי עמלק - חרם והקדש לה'.
- ד. בסיום הרמב"ם; המפזר ממונו במצוות עד חומש, ובחתי"ת דימים אלה סיום פ"ג דאגרת התשובה - כל אשר לאיש יתן בעד נפשו.

* * *

ספר "זרעים" - א'

מחזור ל"א (ר"ת - "לכתחילה אריבער!") שנה כ"ט (ר"ת - "כל

טוב!")*

בעז"ה יום ב' פרשת בלק י"ב תמוז - חג הגאולה,

הי' תהי' שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה!

סיום הלכות כלאים והתחלת הלכות מתנות עניים

כלאים - חוקים

א. התחילו את הלכות כלאים ביום ועש"ק פרשת חוקת, ובמצות איסור כלאים מודגש שזהו ענין החוקה שכאן אומרת התורה ומדגישה "זאת חוקת התורה" שהכונה היא על מצוות שריפת הפרה אדומה וטהרת מי חטאת, שהם באופן של חוקה שלמעלה מן השכל לגמרי. ועל דרך זה ענין הכלאים הם חוקים שלמעלה מן השכל, וכמ"ש רש"י בפרשת תולדות בפעם הראשונה שכתוב חוקים בתורה¹³: "עקב אשר שמע אברהם בקולי, וישמור משמרת מצוותי חוקותי ותורותי" ואומר רש"י על "חוקותי": "דברים שיצר הרע ואומות העולם משיבים עליהם, כגון אכילת חזיר ולבישת שעטנז, שאין טעם בדבר אלא גזירת המלך וחוקותיו על עבדיו". ואיסור לבישת שעטנז הוא חלק מהלכות כלאים, כלאי בגדים שהם ממש חוקה שלמעלה מכל הסבר.

ובפעם השניה שכתוב חוקים בתורה בפרשת בשלח¹⁴: "והאזנת למצוותיו ושמרת כל חוקיו" אומר רש"י: "כל חוקיו. דברים שאינן אלא גזירת מלך בלא שום טעם, ויצר הרע מקנטר עליהם מה איסור באלו למה נאסרו, כגון לבישת כלאים ואכילת חזיר ופרה אדומה וכיוצא בהן", שכאן מביא רש"י את איסור לבישת כלאים כחוק כמו פרה אדומה.

ובפרשת אחרי¹⁵ שנאמר: "את משפטי תעשו ואת חוקותי תשמרו וגו'" אומר רש"י: "ואת חוקתי תשמרו. דברים שהם גזירת המלך, שיצר הרע משיב עליהם למה לנו לשומרם ואומות העולם משיבין עליהם, כגון אכילת חזיר ולבישת שעטנז וטהרת מי חטאת וכיו"ו היינו שאיסור לבישת שעטנז הוא חוק כמו פרה אדומה וטהרת מי חטאת.

חוקת טהרת הפרה

ב. וכ"ק אדי"ש מה"מ בלקו"ש פרשת חוקת¹⁶ מדייק ומבאר את שינויי הלשונות בפרשיות הנ"ל, וגם על מה שפעם כותב פרה אדומה ופעם כותב טהרת מי חטאת, וכן מדייק ומבאר את הלשון של רש"י בתחילת פרשתנו שכותב על המילים: "זאת חוקת התורה"¹⁷: לפי שהשטן ואומות

ומדובר כאן על נדר הכי גדול בהיסטוריה מצד כמות האנשים שעשו את הנדר, כל כלל ישראל!, כמ"ש "וידר ישראל נדר", וזה עוד יותר תוקף מ"נדר על דעת רבים" שכתבנו ע"כ בגליון הקודם, שמדבר על נדר של אדם אחד שתולה על דעת רבים, ולכן אין לו התרה אלא בהסכמת כולם, אבל כאן מדובר בנדר שכל הרבים עשו אותו בפועל, כל כלל ישראל, שבוודאי יש לו את העוצמה והתוקף הכי גדול!

וזה קשור עם הנדר הראשון שכתוב בתורה על יעקב בזמן בריחתו מלבן בפרשת ויצא⁴: "וידר יעקב נדר לאמור אם יהיה אלקים עמדי ושמרני בדרך הזה וגו'" וע"כ אומרים חז"ל והובא בתוס' במס' חולין⁵ בשם הבראשית רבה⁶: "לאמר - לדורות שיהיו נודרים בעת צרה". ז.א. שלמרות שכרגיל אין מן הראוי ולא טוב לנדור נדרים, כמו שאומרת הגמ' בחולין⁷ על הפסוק⁸: "טוב אשר לא תדור וגו'", ואומר הרמב"ם בסוף הלכות נדרים⁹: "אמרו חכמים¹⁰ כל הנודר כאילו בנה במה", אבל בעת צרה מצוה לנדור להוי' ולקבל החלטות טובות, וכן כאן שהיו במלחמה עם העמלקי "וישב ממנו שבי", ולכן נדרו כאן נדר לגבוה.

[ואולי אפשר לומר שגם החרמתם של האנשים והריגתם, הוא גם כמו ענין לשם גבוה, במלחמה ובמסירות נפש על קיום עם ישראל למען ה' ושמו].

בכל אופן פסוקים אלו הם ממש ענין של הלכות חרמין והקדש לגבוה ולה'.

כל אשר לאיש יתן בעד נפשו

ג. תוכן ההלכה האחרונה ברמב"ם של הלכות ערכין וחרמין, קשורה גם לתוכן סיום הפרק שלומדים בימים אלו בשיעורי החתי"ת בתניא; בפרק ג' באגרת התשובה;

הרמב"ם בהלכה האחרונה המסיימת את הלכות ערכין וחרמין וכל ספר "הפלאה" כותב: "שכל המפזר ממונו במצוות אל יפזר יותר מחומש"¹¹, ויהיה כמו שציוו נביאים: "מכלכל דבריו במשפט".

ובסיום פרק ג' דאגרת התשובה בתניא, שכותב ע"ד מספר הצומות לתיקוני התשובה לעבירות השונות, שכותב שבדורותינו אלה אסור להרבות בתעניות, כי מצד חלישות הגוף יוכל להזיק לבריאות גופו שלא יבוא לידי חולי או מיחוש ח"ו, ולכן העצה מה שנאמר: "וחטאך בצדקה פרוק" ואפילו אם מצד ריבוי העבירות השונות, פדיון הצדקה יגיע לסכום גדול, "אין לחוש משום אל יבזבז יותר מחומש. דלא מקרי בזבז בכה"ג לאחר שעושה לפדות נפשו מתעניות וסיגופים, ולא גרעא מרפואת הגוף ושאר צרכיו, וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו. ולפי שמספר הצומות המוזכרים בתיקוני תשובה הנ"ל רבו במאד מאד לכן נהגו עכשיו כל החרדים לדבר ה' להרבות מאד מאוד בצדקה. מחמת חלישות הדור דלא מצו לציעורי נפשו כולי האי (וכמ"ש במ"א ע"פ חסדי ה' כי לא תמנו) והדיוק למה נאמר תמנו ולא תמו, ומפרש שצריך להרבות בחסדים ובמצות צדקה לה', היות ואנו לא תמנו כי יש עבירות, ואין בנו שלימות, לכן צריך להרבות מאוד מאוד בצדקה.

¹² יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקנות" - מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקנות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקנות מנחם" ח"א).

¹³ תולדות כ"ו, ה.

¹⁴ בשלח ט"ו, כ"ו.

¹⁵ אחרי י"ח, ד.

¹⁶ ח"ח פרשת חוקת-א.

¹⁷ חוקת יט, ב.

⁴ ויצא כח, ב [להעיר גם כ' וגם ח' וגם כ"ח - מורה על ספירת הכתר שמשם בא ענין ההפלאה והנדרים. וגם (פרי) ויצא, "יצ"א" - גימ' - 101 הא' שלמעלה מהכלים וסדר השתלשלות].

⁵ תוד"ה אבל, חולין ב, ב.

⁶ ב"ר פ"ע ג.

⁷ חולין ב, א.

⁸ קהלת ה.

⁹ הלכות נדרים פ"ג הכ"ה.

¹⁰ נדרים כב, א.

¹¹ כתובות נ, א.

העולם מונין את ישראל לומר מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, לפיכך כתב בה חוקה, גזירה היא מלפני, אין לך רשות להרהר אחריה".

ובשיחה הנ"ל בלקו"ש על חוקים חלק ח' פרשת חוקת [כל אלו קשורים בח' שמורה על למעלה מהשכל וסדר השתלשלות], אומר אד"ש שבחוקים יש כמה סוגים; (א) כאלה שאין להם בכלל טעם והבנה והשגה וכל המצוה היא חוקה. (ב) מצוות כאלה שבאופן כללי אפשר להבין את הטעם, אבל יש פרטים שהם לגמרי לא מובנים ולמעלה מהשכל, כמו במצוות עשית הפרה שהיא לגמרי חוקה ולמעלה מהשכל, וטהרת מי חטאת שאפשר קצת להבין שטהרה באה ע"י הזית מים וכן הטבילה והטהרה במקוה ע"י מים המטהרים.

איסור לבישת שעטנז – למעלה לגמרי מן השכל והטעם

ג. ועד"ז אפשר לומר גם בהלכות ומצוות וסוגי כלאים, שהן חוקים, יש בהם חילוקים במידת החוקה מה מובן ויותר מובן פחות.

כי בהלכות כלאים מדובר ע"ד ג' ענינים; (א) הרבעת כלאי בהמה מובן יותר כי ה' בראם "את חית הארץ למינה, ואת הבהמה למינה"¹⁸ ואין לאדם רשות לערב את המינים ולבלבל סדרי עולם. וגם לאיסור מלאכה בשני מינים יחד יש הסברים בראשונים (א) שע"י שיעבדו יחד יבואו להרבעה. (ב) וי"א שהסיבה היא משום צער בעלי חיים; כי שני סוגים, שור וחמור, יש להם טבע וקצב שונה, ולעבוד יחד יצער אחד את השני.

גם כלאי זרעים אפשר להבין כי בבריאתם נאמר¹⁹: "ותוצא הארץ דשא עשב מזרע זרע למינהו, ועץ עושה פרי אשר זרעו בו למינהו", ואסור לאדם לערב המינים.

אבל לבישת שעטנז צמר ופשתים יחדיו הוא דבר שלגמרי לא מובן ע"פ השכל, והוא ממש חוק גמור, ואולי לכן בדוגמאות הנ"ל שרש"י מביא על כלאים שהם חוק, מביא דווקא הדוגמא של לבישת שעטנז ולא מכלאי זרעים וכלאי בהמה כי לבישת שעטנז הוא ביניהם החוק הבולט ביותר.

ואמנם בפסוק מוזכרים כל שלושת הדוגמאות של כלאים ביחד בתור חוקים כמ"ש בפרשת קדושים²⁰: "את חוקותי תשמרו; בהמתך לא תרביע כלאים, שדך לא תזרע כלאים ובגד כלאים שעטנז לא יעלה עליך", וי"ל שבפסוק זה מובאות דוגמאות אלו באופן של מן הקל אל הכבד כנ"ל; קודם איסור הרבעת בהמה המובן ביותר, ואח"כ זריעת כלאים, ואח"כ החוק הגדול יותר שלגמרי לא מובן ע"פ שכל, לבישת שעטנז!

ח"ק - 108

ד. ואולי אפשר לומר שענין החוקים שלמעלה מן השכל וטעם ודעת מרומז גם באותיות ח"ק – שהם גימטריא 108; 8ה שלמעלה מ-100, ה-100 מורה על השלימות בסדר השתלשלות עשר מידות וספירות כפול עשר וכמו מאה ואחת שהוא ה-א-אותיות פלא וכתר שלמעלה מסדר השתלשלות, עד"ז 108 זהו ה-ח' שלמעלה מהמאה; ח' הוא ספירת הכתר הא' שלמעלה מהז' ספירות ומידות, ואפשר לומר שלכן ענין החוק מתבטא באותיות ק"ח.

וכן בתחילת פרשתנו ושמה חקת²¹-גימטריא 508; שזהו 8ה שלמעלה מ-500; 500 מורה על העולם וסדר השתלשלות כמאחז"ל²²: "מן הארץ לרקיע מהלך 500 שנה, ובין רקיע לרקיע 500 שנה" וכן אומרים חז"ל²³:

¹⁸ בראשית א' כד-כה.

¹⁹ בראשית א', יב.

²⁰ קדושים י ט ט [ש"קדושים" – מורה שפועל ביהודי הקדושה הכי גדולה שמירת החוקים ובאופן של חקיקה והתאחדות עצמית. ואולי זה גם הרמז במילה ח"ק – ר"ת חקיקת קדושה, כי הקיום למעלה מן השכל. ועל פרשה זו אומר רש"י בתחילת הפרשה "רוב גופי תורה תלויין בה", היינו התאחדות העצמית של היהודי עם גוף ועצם התורה והפסוק בפרק י"ט פסוק י"ט – ר"ת יום טוב, וגימטריא בטו"ב; ש"טו"ב" מורה על אור וזיכרון שהחוקים באדם, וגם יום הוא אור]

²¹ לקו"ש חכ"ו פי תצוה-ז' אדר ע' 204 ואילך (שמבאר ש"תצוה"-גימט' 501 גילוי שלמעלה משם, ולכן לא מוזכר בה שמו של משה רבינו, עיי"ש)

²² חגיגה יג, א. פסחים צ"ד, ב.

²³ קה"ר פ"ו, א.

הלך הקב"ה מהלך 500 שנה לקנות לו שם" ו-501 מורה על ה-א' שלמעלה מסדר השתלשלות, שזהו גימטריא אש"ר, אושר ועונג שלמעלה מהחכמה, ועד"ז 508, גימט' חקת ה-ח-ספירת הכתר המקיף שלמעלה מטעם ודעת רצון עצמי של הקב"ה, שלמעלה מה-ת"ק-500-סדר השתלשלות.

חוקים – חקיקה ומס"נ למעלה מטו"ד

ה. וע"י קיום החוקים מתחבר האדם ומתאחד עם הקב"ה; כי מקיים הדברים לא בגלל שהוא מבין הענין אלא בגלל התאחדותו ורצונו לקיים את רצון הקב"ה שזהו חוקים מלשון חקיקה; שאותיות החקיקה מאוחדים בקשר עצמי. וזה קשור עם כח המסירות נפש וקיום רצון ה' למעלה מטעם ודעת.

שזוהי מסביר אד"ש, הסיבה שפרשת חוקת קוראים תמיד בסמיכות לחגי הגאולה ג' תמוז, וי"ב י"ג תמוז, תקופת המסירות נפש של הרבי הקודם וההולכים בעקבותיו והקשורים אליו.

שזוהי גאולת כל עם ישראל, "וכל אשר בשם ישראל יכונה" כי כל היהודים קשורים ומאוחדים בקשר עצמי עם הרבי נשיא הדור וראש בני ישראל כמו שאומר רש"י גם בפרשת חוקת הסמוכה לג' וי"ב תמוז, כדברי כ"ק אד"ש מה"מ בשיחות. וז"ל פירש"י עה"פ²⁴: "וישלח ישראל מלאכים אל סיחון וגו'", ואומר רש"י: "שמשה הוא ישראל וישראל הם משה לומר לך שנשיא הדור הוא ככל הדור, כי הנשיא הוא הכל", היינו ההתאחדות המוחלטת של הנשיא והרבי עם כל אנשי הדור, באופן של מציאות אחת כמו החקיקה.

כלאים-101

ו. ואפשר לומר שזהו ההסבר שהגימטריא של המילים כלאים היא-101; שמורה על חוק שלמעלה מהשכל וטעם ודעת, וכנ"ל שה-אלף אותיות פלא ספירת הכתר והעצמות שלמעלה מהשלימות של סדר השתלשלות

ואולי זה גם מרומז באותיות כלאים; כלים בתוספת א'; ז.א. הא' שלמעלה מהכלים וע"ד הכתוב בחסידות ובקבלה שמיכא"ל (שהוא אותם האותיות כמו כלאים) בגימטריא 101 ההשפעה של חסד שלמעלה מההגבלות וסדר השתלשלות "שרן של ישראל", "רב חסד"!

כלאים-כלא

ז. ומבואר בחסידות שהמילה "כלאים" מלשון "כלא" היינו שכולאים ועוצרים הכוחות והשפע האלוקי ע"י עבירה זו. וה"לעומת-זה", הוא התיקון והפיכת הכלאים למעליותא שזהו מה שלומדים בסוף הלכות כלאים על הכלאים המותרות והמצוה בבגדי כהונה ובציצית שזהו ענין תיקון הכלאים למעליותא.

ואפשר לקשר זאת גם עם ימים אלו ימי הגאולה שלמדו ההלכות בין חג הגאולה ג' תמוז לחג הגאולה י"ב-י"ג תמוז וסיימו ב"י"ב תמוז שזהו זמן שהרבי הקודם השתחרר מהכלא; ז.א. שבמקום שהיה כלא ומעצור לרבי ולכוחות ולפעילות שלו, גאולה ניתנה לו וע"י התרחבו פעולותיו והשפעתו בהפצת המעיונות חוצה כמה פעמים ככה וביתר שאת וביתר עוז במדינה ההיא, ואח"כ ברחבי העולם, עד בכדור הארץ התחתון.

מי מנה מצוות העפר

ח. וממשיכים ומסיימים את הלכות כלאים בימים הראשונים של פרשת בלק וגם שם רואים קשר מפורש וברור להלכות כלאים;

בנבואה הראשונה של בלעם בפרשתנו אומר²⁵: "מי מנה עפר יעקב" ואומר ע"ז רש"י: "דבר אחר עפר יעקב, אין²⁶ חשבון במצוות שהם מקיימין בעפר" לא תחרוש בשור ובחמור"²⁷ "לא תזרע כלאים"²⁸ אפר

²⁴ חוקת כא, כא.

²⁵ בלק כ"ג, ג.

²⁶ תנחומא י"ב במדב"ר כ יט.

²⁷ תצא כ ב י.

פּרה, ועפר סוטה, וכיוצא בהם; שהמצוות הראשונות שמדבר הן דוגמאות מהלכות כלאים. שזהו ממש ענין הקשור לספר זרעים בכללות המדבר על מצוות התלויות בעפר הארץ, שהלכות כלאים הן ההלכות הראשונות. ובפרט שבהלכות כלאים מדובר גם על כלאי בהמה ועל כלאי זרעים.

ורש"י מביא קודם מצות חרישה בכלאי בהמה ואח"כ זריעת כלאים, כי בסדר העבודות בשדה ובעפר בא קודם החרישה ואח"כ הזריעה אבל ברמב"ם, שבספר זה מדבר על ענין הזריעה בפועל, מקדים קודם כל איסור זריעת כלאים, שזהו כלאים בזרעים עצמם, ואח"כ על כלאים בבמה.

"תקות" חוט השני"²⁹

על סיום הלכות כלאים

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. פר' חוקת – חוקים שלמעלה מן השכל, וכלאים חוקים.
- ב. לבישת בגדי כלאים- שעטנז, למעלה מן השכל לגמרי כפרה אדומה.
- ג. בקיום החוקים שלמעלה מן השכל, הקשר העצמי עם ה', כח המסירות נפש הקשור ל"ב תמוז.
- ד. חוקת-אותיות החקיקה איחוד וקשר עצמי גם עם הנשיא הוא הכל.
- ה. כלאים – מל' כלא ועצירת כוחות הקדושה האלוקים, וכלאים בציצית ובבגדי כהונה מצוה, הרבי הרי"ף הי' בכלא – ובי"ב תמוז – יצא לחפשי.
- ו. בפרשת בלק, מי מנה עפר יעקב, המצוות שמקיימין בעפר, ספר זרעים ומצוות כלאים.

* * *

תקציר הקשר של ה' מתנות עניים לפר' בלק, י"ב תמוז וי"ז תמוז

- א. מתנות עניים וצדקה מקרבים ומביאים הגאולה השלימה והמשיח.
 - ב. בפרשת בלק נבואת המשיח והגאולה.
 - ג. התחילו ההלכות ב"ב תמוז-חג הגאולה שם גאולה חד הוא.
 - ד. ע"י צדקה ואחדות ישראל מבטלים סיבת הגלות שהיתה שנאת חנם, ומבטלים את הצומות ובונים את ביהמ"ק ומביאים המשיח והגאולה השלימה.
- הפרטים לסיום ה' מתנות עניים - בעז"ה בגליון הבא.

* * *

קיימא סיהרא דתמוז באשלמותא!

בא' השנים בט"ו תמוז, אברך חסידי כתב לאד"ש, שהרופאים קבעו שצריך לעבור ניתוח במעיים, והרבי ענה לו תעשה הניתוח מיד **היום** "דקיימא סיהרא דתמוז באשלמותא", ועשה הניתוח ביום זה ועבר בעז"ה בהצלחה והיתה לו רפואה שלימה.

הוראת רבותינו נשיאינו: "טראכט גוט, וועט זיין גוט!"

סיפר לי ידידי הרה"ח אברהם שי' רוטנברג מנבי-ברק [הוא ממשפחת אדמו"רי גור ולמד בישיבת סלבדוקא בבני ברק, וכשהי' אברך צעיר נסע בשליחות מחלקת החינוך של הארץ, והי' מורה שנתיים בברזיל, ובדרכו חזרה הי' כאן לבקר דודה זקנה שגרה בניו-יורק, והי' אמור להיות כאן שבועיים, והתגורר עם משפחתו בקראון הייטס, באיסטרען-פארקוויי בבית שממול 770, והכיר את אד"ש והרבי קרבו במיוחד, ונשאר כאן שנתיים]

בחורף תשח"י ביום חמישי לפנות ערב קבל ידיעה במברק מארה"ק ומיד כתב לרבי שאביו (שהי' זקן וחי בירושלים) קבל שבץ לב קשה

מאוד, והובהל לבית הרפואה והרופאים אומרים שיתכוננו להכי גרוע ר"ל היל"ת.

הוא כתב הפרטים לרבי, וסיים במילים: "ואני כבר לא יודע מה לחשוב..." והביא המכתב למשרד מזכירות אד"ש.

הרב רוטנברג חזר מיד לדירתו שממול 770, ותיכף צלצל הטלפון ואמרו לו מהמזכירות שכבר יש תשובה מהרבי, ושיחזור מיד למשרד המזכירות.

על המלים שכתב במכתבו: "ואינני יודע מה לחשוב" ציין הרבי בכת"ק: "**לפלא!**"! (מודגש פעמיים), והרי הוראת רבותינו נשיאינו טראכט גוט, וועט זיין גוט, ואחכה לבשורות טובות, אזכיר על הציון" [המילים באידיש – תחשוב טוב, יהי טוב!].

הני"ל הי' ביום חמישי בערב, ולמחרת יום שישי החורפי הי' קצר ובמוצאי שבת קבל טלפון ממשפחתו בארה"ק שהמצב הקריטי עבר והשתנה מיום ה' בערב. והוא משתפר והולך, וכבר מדברים באיזה יום יצא מבית הרפואה.

ביום ראשון הרבי ראה אותו ב-770 (הוא עדיין לא הספיק להודיע זאת לרבי) ואד"ש שאלו: "**דו האסט א בשורה טובה פאר מיר?**" [=האם יש לך בשורה טובה עבורי?...] כי ביום חמישי בערב הרבי כתב לו: "ואחכה לבשו"ט". ור' אברהם אמר לרבי: כן, אמש קבלתי ידיעה שהמצב הקריטי עבר ומשתפר והולך, ומדברים על יציאתו מבית הרפואה.

שאל אותו אד"ש: "**פון ווען?**" [=ממתי?]. וענה מיום ה' בערב, ושאלו אד"ש: "**און ווען האסטו אנגעפאנגען טראכטען גוט?**" [=ומתי התחלת ל"חשוב טוב?]. וענה מאז שהרבי הורה לי. ושאלו אד"ש: "**ווען איז דאס געווען?**" [=מתי זה הי'?]. וענה: "ביום ה' בערב..." [הרבי רצה שיגיד ויוציא בפיו מפורש שהמצב השתפר מאז שהתחיל לחשוב טוב...].

ואח"כ אמר לו אד"ש: "מער זאל נישט געשען אזעלכע זאכן, אבער אלעמאל דארף מען וויסען אז מ'דארף טראכטען גוט!" [=יותר שלא יקרו דברים כאלה, אבל תמיד צריך לדעת שצריך לחשוב טוב!].

וב"ה אביו יצא מבית הרפואה והבריא מיד, וחי אחרי"ו ט"ו"ב שנים! [והמורם מהני"ל שלחשוב טוב זו לא רק עצה וסגולה של אד"ש אלא זו הוראה והבטחה של רבותינו נשיאינו]

והדברים מדברים בעד עצמם שכ"ק אד"ש מלך המשיח מלמדנו לחשוב טוב בכל מצב, וכך לחנך ולהרגיל את סביבתנו, ורואים במוחש ובפועל תוצאות נפלאות! [כי כשאדם חושב טוב, לכל לראש הכניס בעצמו רגש את הטוב הרחני, וברוחניות פועל מיד על המצב הפיזי והגשמי] וכמו"כ בנושא העיקרי ביאת המשיח, צריך לחשוב טוב, ולעשות קבלת פני משיח, ורואים זאת בפועל מי"ד ממ"ש נאו!

עכשיו הולכים לברית!

ב. ר' אברהם רוטנברג גם מספר, שאז נולד לו בן, ובש"ק י"ד כסלו לאחר תפילת מוסף עשה הברית בביתו מול 770. ואז בקש הרה"ח פיניע ע"ה אלטהויז את הרבי להתוועד לכבוד יום הנישואין של הרבי והרבנית (בתור "דמי שידוכין" לחלקו בשידוך של אביו ר' אליהו חיים ע"ה אלטהויז) והרבי ענה לו: "**איצטער גייט מען צום ברית!**" [=עכשיו הולכים לברית!...] והרבי שלח את הרב חודקוב להשתתף בברית והוא הי' הסנדק, והשתתפו הרבה מאנשי.

ואחרי"ז בשעה 1:30 אחרי הצהרים יצא הרבי (פתאומי) להתוועדות [ור' אברהם טוען שמאז התחילו ההתוועדויות של שבת בשעה 1:30 אחה"צ, כי עד אז הן התחילו בשעה 1:00].

לזכות

החתן התמים הרב ברוך שיחי' לאש

והכלה אסתר ליבע שתחי' (לבית משפחת פערל)

ליום נישואיהם יום ה' ט"ו תמוז ה'תשע"ב

"קיימא סיהרא דתמוז באשלמותא"

שיבנו במזל-טוב! ובשעה טובה ומוצלחת בנין עדי עד על יסודי התורה המצוה והחסידות ויזכו הוריהם לרוות מהם ומכל יו"ח שפע נחת יהודי חסידותי, מתוך בריאות והרחבה אושר ושמחה תמיד כל הימים. ויזכו לקבל פני משיח מי"ד ממ"ש נאו!

נדפס ע"י הוריהם שיחיו

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

²⁸ תצא כב ב

²⁹ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).